

Fatningen; hans ellers saa beherskede og katteløge lille Ansigt fik et ganske enfoldigt maabende Udtryk af Forbavselse.

I det nederste Stolestade, hvor den fremmede søgte hen, rejste sig syv-otte Mænd, saa stive som Støtter, for straks at rømme Bænken. Men med en Haandbevægelse og et venligt Smil bad han dem ikke at lade sig forstyrre; hvorpaa han roligt tog Plads ved Siden af en tyk Bondemand i det ene Hjørne af den i Forvejen tæt pakkede Stol.

Den eneste i hele Kirken, der hverken havde lagt Mærke til den fremmede Mand eller til den Opsigt, hans Ankomst vakte, var Provst Tønnesen. Da han havde sluttet Indledningsbønnen, tog han fat paa Alterbogen og gav sig til at oplæse Dagens Tekst, idet han hævede Stemmen, hvori der allerede sporedes en mørk, dirrende Underklang, der mindede om en sig langsomt nærmende Torden.

Derimod havde Hjælpe lærer Johansen straks opdaget den mærkelige Uro i Forsamlingen, og da han ved at stikke Hovedet ud af sin lukkede Stol fik Øje paa den fremmede, rejste alle hans krøllede Lokker sig ret op i Vejret som en Haandfuld Spaaner. Med et forfærdet Blik saa han op paa Provsten, som om han vilde give ham et Tegn. Men Tønnesen vedblev uforstyrret